

200706159/1.

Datum uitspraak: 6 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/54301 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Utrecht, van 1 augustus 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 september 2005 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 23 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 augustus 2007, verzonden op 2 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

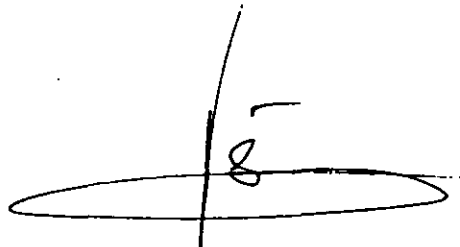
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 december 2007

53-551.

Verzonden: 6 december 2007

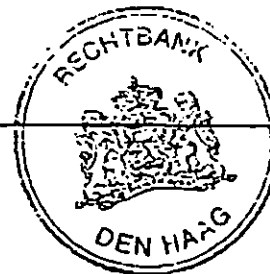
Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/54301 MVV

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
1 augustus 2007**

inzake

geboren op van Turkse nationaliteit,

eiser,

gemachtigde: mr. G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder.

gemachtigde: mr. E. de Jong, werkzaam bij de onder de Staatssecretaris van Justitie
ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij beslissing van 23 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen zijn besluit van 8 september 2005 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser van 22 februari 2005 om hem een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) te verlenen afgewezen. Eiser heeft tegen de beslissing van 23 oktober 2006 herocp bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 31 mei 2007, waar eiser niet is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een mvv met als doel 'verblijf bij (huwelijks)partner'.

2.2 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Uit informatie van het 'Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof' is gebleken dat eiser op 19 februari 1992 veroordeeld is tot twee jaar jeugddetentie, op 9 februari 1993 tot twee jaar en zes maanden jeugddetentie en op 26 februari 1996 tot twee jaar en negen maanden detentie. De veroordelingen betreffen alle handel in drugs. De Officier van Justitie heeft geconcludeerd dat op basis van de aanwezige gegevens en vonnissen, met inachtneming van de jonge leeftijd van eiser ten tijde van het eerste feit, en de berekende straffen, een gevangenisstraf van ongeveer twee jaar waarschijnlijk is naar Nederlands recht. Er is volgens verweerder geen grond voor eisers stelling dat deze strafvergelijking niet juist zou zijn. Gezien het vorenstaande vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde en kan hem op grond van artikel 3.77, eerste lid, onder c, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) alsmede hoofdstuk B2/4.11 van de Vreemdelingencirculaire

2000 (Vc) een mvv worden onthouden. Verweerder heeft voorts gesteld dat niet is gebleken van bijzondere feiten of omstandigheden op grond waarvan, bij afweging van alle aan de orde komende belangen, aanleiding bestaat de aanvraag toch in te willigen. Er bestaat evenmin aanleiding eiser een mvv onder de gevraagde beperking te verlenen in afwijking van het ter zake gevoerde beleid. Verder heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de weigering om aan eiser verblijf hier te lande toe te staan geen schending betekent van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), nu deze weigering er niet toe strekt eiser een verblijfstitel te ontnemen die hem tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven hier te lande in staat stelde. Er is evenmin gebleken van dusdanig bijzondere feiten of omstandigheden dat uit het recht op respect voor eisers familie- of gezinsleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan. Met betrekking tot de stelling van eiser dat zijn eerdere mvv-procedure onjuist is verlopen, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de beschikking van 8 september 2005, die aan deze procedure een einde heeft gemaakt, onherroepelijk is geworden en derhalve tijdens de behandeling van de onderhavige procedure geen nieuwe beoordeling van de eerdere mvv-procedure kan plaatsvinden. Verweerder heeft ten slotte aangegeven dat op grond van artikel 7:3, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) van het horen van eiser is afgezien.

2.3 Eiser bestrijdt dit besluit en heeft daartegen aangevoerd dat het is genomen in strijd met artikel 8 EVRM. Eiser is gehuwd met een Nederlandse vrouw met wie hij een minderjarig kind heeft, dat is geboren en getogen in Nederland. Voorts heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten het Europese openbare orde criterium toe te passen. Eiser heeft tevens aangevoerd dat hij thans vader van een kind is en, gelet op deze verantwoordelijkheid, niet meer in aanraking komt met politie en justitie. Bij het oordeel dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde wordt volgens eiser voorts geheel voorbij gegaan aan de nuances in de strafnaatvergelijking, het gegeven dat de door eiser gepleegde feiten op jonge leeftijd hebben plaatsgevonden, de omstandigheid dat het tijdsverloop tussen de gepleegde feiten en de mvv-aanvraag meer dan tien jaar is, het feit dat eiser de aan hem opgelegde straffen reeds heeft uitgezeten en sinds zijn veroordeling niet meer strafrechtelijk met justitie in aanraking is geweest en er ook geen sprake is van een ongewenstverklaring, en het feit dat eiser inmiddels een gezin heeft. Volgens eiser wordt in de bestreden beslissing geheel ten onrechte uitgegaan van een vergelijkbare straf van twee jaar. Met betrekking tot zijn eerdere mvv-procedure heeft eiser gesteld dat hij en zijn echtgenote onjuist geïnformeerd en bovenmatig gedupeerd zijn vanwege de lange behandelingsduur van de door hen ingediende verzoeken en de onjuiste gedragslijn die verweerder met betrekking tot de referentenprocedure heeft gehanteerd. In het bestreden besluit wordt volgens eiser tevens onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden van het geval.

2.4 In het verweerschrift heeft verweerder zich nog op het standpunt gesteld dat de stelling van eiser dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten het Europese openbare orde criterium toe te passen, eerst in beroep is aangevoerd en derhalve reeds op grond van de ex-tunc toetsing in reguliere procedures niet tot een ander oordeel kan leiden. Ten overvloede heeft verweerder opgemerkt dat eiser geenszins heeft onderbouwd dat aan hem een EU verblijfsrecht toekomt en dat derhalve voornemd openbare orde criterium zou moeten worden gehanteerd.

2.5 Ingevolge artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien, -voor zover hier van belang- internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

zaaknummer: AWB 06/54301 M V V

blad 3

2.6 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge artikel 16, tweede lid, Vw kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

2.7 In artikel 17, eerste lid, Vw is een aantal categorieën vreemdelingen genoemd waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv. In artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, Vw wordt de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur categorieën vreemdelingen aan te wijzen die van het vereiste van het bezit van een mvv zijn vrijgesteld.

2.8 Ingevolge artikel 72 Vw wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, voor de toepassing van hoofdstuk 7 (rechtsmiddelen), afdeling 2 (regulier) Vw gelijkgesteld met een beschikking gegeven krachtens deze wet. De gronden voor afgifte van een mvv zijn, zoals blijkt uit hoofdstuk B1/1.1 Vc, gelijk aan die voor afgifte van een verblijfsvergunning.

2.9 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb kan de Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

2.10 Artikel 3.77 Vb (oud) bepaalt, voor zover thans van belang:

1. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, kan op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, van de Wet worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien:
 - c. de vreemdeling terzake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, tot een taakstraf of tot een onvoorwaardelijke geldboete, dan wel indien hij terzake van misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard.
2. Bij de toepassing van het eerste lid, onder c, wordt mede betrokken de buiten Nederland gepleegde inbreuk op de openbare orde, voorzover die naar Nederlands recht een misdrijf oplevert.

2.11 In paragraaf B1/2.2.4.3 Vc (oud) is wat betreft in het buitenland gepleegde en berechte misdrijven onder meer vermeld dat aan de hand van de gegevens die de vreemdeling heeft verschaft of anderszins bekend zijn geworden, contact wordt opgenomen met het Openbaar Ministerie voor de vraag welke straf in Nederland voor het betreffende strafbare feit zou zijn gevorderd, waarbij wordt aangesloten bij de gepubliceerde richtlijnen van het Openbaar Ministerie met betrekking tot de eis van de Officier ter zitting.

2.12 Krachtens hoofdstuk B2/4.11 Vc (oud) wordt de verblijfsvergunning niet verlengd indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.13 In artikel 8, eerste lid, EVRM, is, voor zover hier van belang, bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven ("family life"). Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.14 De rechtbank stelt vast dat de adviesaanvraag om een mvv van 30 juli 2004 is opgegaan in de mvv-aanvraag van 22 februari 2005. Thans ligt derhalve slechts de mvv-aanvraag van 22 februari 2005 voor.

2.15 Eiser heeft in beroep gesteld dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten het Europese openbare orde criterium toe te passen. Dit criterium dient volgens eiser in ieder geval te worden gehanteerd bij bezoeken van eiser en zijn echtgenote aan andere lidstaten van de EU. Eiser heeft gesteld dat, indien hij na een dergelijke reis, waarbij hij en zijn gezin te beschouwen zijn als ontvangers van diensten, naar Nederland terugkeert, een strenger openbare orde criterium zou moeten gelden. De rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog. Het betreft immers een hypothetische situatie, die zich in het onderhavige geval niet voordoet. Naar het oordeel van de rechtbank is ook overigens niet geadstrueerd dat eiser rechten kan onttelen aan het Europese recht.

2.16 Ten aanzien van de vraag of eiser een gevaar vormt voor de openbare orde overweegt de rechtbank als volgt. Vast staat dat eiser op 19 februari 1992 veroordeeld is tot twee jaar jeugddetentie, op 9 februari 1993 tot twee jaar en zes maanden jeugddetentie en op 26 februari 1996 tot twee jaar en negen maanden detentie. De veroordelingen betreffen alle druggerelateerde delicten. De Officier van Justitie heeft geconcludeerd dat een gevangenisstraf van ongeveer twee jaar waarschijnlijk is naar Nederlands recht. Eiser bestrijdt dit oordeel, nu de Officier zelf niet bekend is met de feitelijke gegevens, het vonnis en de persoonlijke omstandigheden van eiser. Eiser heeft tevens aangevoerd dat hij naar Nederlandse normen door de Duitse rechter zwaar gestraft is en dat in Nederland een mildere straf zou zijn opgelegd. De rechtbank overweegt dienaangaande het volgende. De officier van justitie heeft in de brief van 21 juli 2005 een gemotiveerde uiteenzetting gegeven van die aspecten die een rol spelen bij een eventuele vordering in een strafprocedure. Daarbij heeft hij/zij de nodige terughoudendheid betracht, onder meer in verband met de omstandigheid dat feitelijke gegevens en een vonnis ontbreken. Dienaangaande overweegt de rechtbank allereerst dat deze laatste omstandigheid eiser kan worden toegerekend aangezien het primair op zijn weg ligt de van belang zijnde informatie te verschaffen. Voorts overweegt de rechtbank dat, door de officier weliswaar niet expliciet is aangegeven welke straf in Nederland voor de betreffende strafbare feiten zou zijn gevorderd en dat ook niet alle (strafmaat-)implicaties van het eventueel toepasselijke jeugdrecht zijn toegelicht. Uit de inhoud en context van de wel gedane mededelingen in even genoemde brief kan evenwel worden afgeleid dat ook in Nederland een op te leggen gevangenisstraf van ongeveer twee jaar waarschijnlijk zou zijn en dat een vergelijkbare vordering van de officier van justitie mogelijk is. De rechtbank is van oordeel dat verweerder uit het voornstaande de conclusie heeft kunnen trekken dat eiser een gevaar voor de openbare orde vormt en dat verweerder eisers aanvraag om een mvv dan ook in redelijkheid heeft kunnen afwijzen op grond van artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, Vb juncto artikel

3.77. tweede lid, Vb.

2.17 Met betrekking tot eisers grief, betreffende de gang van zaken in zijn eerdere mvv-procedure, overweegt de rechtbank dat deze procedure is geëindigd met de beschikking van 8 september 2005, waarbij het bezwaar van 16 mei 2003 niet-ontvankelijk is verklaard. Laatstgenoemde procedure kan derhalve niet aan de orde komen bij de behandeling van het onderhavige beroep.

2.18 Voorts dient de vraag te worden beantwoord of de weigering eiser een mvv te verlenen schending van artikel 8 EVRM oplevert. Naar het oordeel van de rechtbank is daarvan, gelet op hetgeen terzake is aangevoerd, in de onderhavige zaak geen sprake.

Niet in geschil is dat tussen eiser en zijn echtgenote en hun kind sprake is van "family life". Van inmenging in dit familie- of gezinsleven als bedoeld in het tweede lid van artikel 8 EVRM is geen sprake nu het besluit van verweerder er niet toe strekt aan eiser een verblijfstitel te ontnemen die hem tot uitoefening van dit gezinsleven in staat stelde.

Vervolgens dient te worden beoordeeld of uit het recht op respect voor het familie- en gezinsleven voor verweerder een positieve verplichting voortvloeit aan eiser verblijf hier te lande toe te staan. Hiertoe dient een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en die van de gemeenschap in zijn geheel plaats te vinden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het door de overheid te behartigen algemeen belang kunnen stellen boven het belang van eiser. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat eiser verscheidene malen langere periodes in detentie heeft verbleven wegens drugsgerelateerde delicten.

Ook overigens is niet gebleken van zodanige individuele feiten en omstandigheden die tot de conclusie zouden moeten leiden dat het belang van eiser zwaarder weegt dan het belang van de Staat.

2.19 Voorts kunnen de door eiser aangevoerde omstandigheden, inhoudende dat zijn echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft, haar maatschappelijke activiteiten zich in Nederland bevinden, zij nooit in Turkije heeft gewoond, geen andere banden met Turkije heeft dan haar echtgenoot en geen Turks spreekt, naar het oordeel van de rechtbank niet tot de conclusie leiden dat er objectieve belemmeringen bestaan om het gezinsleven in Turkije voort te zetten.

2.20 Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft besloten dat eiser ingevolge genoemd beleid niet in aanmerking komt voor de gevraagde mvv. Evenmin is gebleken van overige klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan verweerder een machtiging tot voorlopig verblijf in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

2.21 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.22 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.M.D. Aardema, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 1 augustus 2007, in tegenwoordigheid van mr. A.E. Veldhoen als griffier.

de griffier

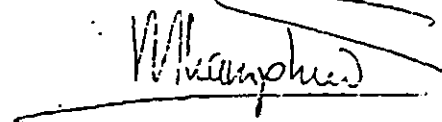
de rechter

afschrift verzonden op: 02 AUG. 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing. Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Voor kopie conform
De Griffier

Advocatenkantoor Kleerekooper

I

AAN:

Raad van State

T.a.v.: Afdeling Bestuursrechtspraak

Fax: 070-3651380

(grog)

Utrecht, 28 augustus 2007

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN (regulier)

Van daartoe bepaaldelijk gevolmachtigde:

Mr G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht
 Predikherenstraat 24
 Postbus 686, 3500 AR Utrecht
 telefoon 030 - 23 07 110
 fax: 030-2307105
 ons kenmerk: 6660269

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
28 AUG 2007	
ZAAKNR.	2159
AAN:	15
BEHANDELD DO:	FAR:

4234-A

Ten behoeve van de vreemdeling:

De heer geboren op van Turkse nationaliteit, dezer zake
 woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Predikherenstraat 24 te Utrecht
 (Postbus 686, 3500 AR).

Omschrijving beschikking:

Uitspraak van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, nevenvestigingsplaats Utrecht
 van 1 augustus 2007, verzonden 2 augustus 2007, kenmerk AWB 06/54301 MVV, aan
 gemachtigde.

Betreft:

Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen en het beroep alsnog gegrond te
 verklaren, onder veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Grieven:

Deze zijn aangehecht.

Bijlagen:

De uitspraak waarvan hoger beroep.

G.G.A.J. Adang

Mr G.G.A.J. Adang

Mr V. Senczuk

Juridisch medewerker:

Mw. Mr G. Ocaik

Telefoon- en faxnummers

Alg. secretariaat 030 - 2307100

Secr. strafzaken 030 - 2307125

Fax algemeen 030 - 2307105

postadres

Postbus 686

3500 AR Utrecht

bezoekadres:

Predikherenstraat 24

3512 TN Utrecht

U kunt ons raadplegen voor advies en bijstand ter zake strafrecht, vreemdelingenrecht, sociale zekerheid, en familierecht.
 Voor overige rechtsgebieden zullen wij U verwijzen naar samenwerkende kantoren.

Al onze handelingen geschieden onder leveringsvoorwaarden (te verkrijgen bij ons secretariaat). Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder de
 dekking van de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Advocatenkantoor Kleerekooper

Grievan van N. Atespolat

De rechthank heeft op onjuiste wijze getoetst aan art. 8 EVRM.

Het beleid van verweerder iedere strafrechtelijke veroordeling tegen te werpen bij eerste toelating, in casu eisers mvv-aanvraag, komt in strijd met lid 2 van art. 8 EVRM. De inbreuk op eisers gezinsleven wordt niet gerechtvaardigd door de in het tweede lid van art. 8 EVRM toegestane beperking.

Eiser verwijst in dit verband naar het openbare orde criterium zoals dat gehanteerd wordt in de gezinsherenigingsrichtlijn..

De afweging tussen de individuele belang en die van de Nederlandse openbare orde is niet zorgvuldig gedaan, zodat niet kan worden volgehouden dat iedere gevangenisstraf, zeker als deze meer dan tien jaar geleden is, een toelatingsweigering (in casu inmenging in het gezinsleven van eiser en zijn partner door weigering tot afgifte van de gevraagde mvv over te gaan) in onze democratische Nederlandse samenleving noodzakelijk maakt.

Relevant bij de afweging van het belang van de Staat en het belang van eiser en zijn partner is dat eiser meer dan tien jaar geen criminele activiteiten verricht en geen actuele bedreiging vormt voor de Nederlandse samenleving.

Eiser meent daarom dat het oordeel van de rechtbank in r.o. 2.18 dat verweerder het door haar te behartigen algemeen belang heeft kunnen stellen boven de belangen van eiser en zijn partner onjuist is. Het algemeen belang staat namelijk toe dat een vreemdeling met een uitgesloten gevangenisstraf van meer dan tien jaar geleden tot Nederland worden toegelaten.

De rechtbank heeft in casu het standpunt van verweerder tot de hare gemaakt zonder een motivering. Een herhaling van standpunten en daarvan 'slechts' zeggen dat deze terecht zijn ingenomen is een onvoldoende motivering van de uitspraak.

Gezien de genoemde feiten en omstandigheden moet geconcludeerd worden dat de bestreden beschikking strijdig is met de artikelen 3:2 en 3:27 van de Awb. Het besluit is onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende gemotiveerd.

Verzocht wordt derhalve de beslissing van de rechtbank en de END te vernietigen.